

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U PULI-POLA
Kranjčevićeva 8,52100 Pula-Pola

Posl. br. P-834/2025-12

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Puli-Pola po sucu toga suda Danieli Subotić Biondić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice BAIC IZABELE iz Vrsara, Vrsar, Vala 2, OIB: 93649465127, zastupane po punomoćniku Josipu Valiću, odvjetniku iz Pule, protiv tuženika PRIVREDNA BANKA ZAGREB d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, zastupanom po punomoćnici Andreji Šeša, odvjetnici iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti, nakon zaključene glavne rasprave dana 14. rujna 2026., održane u prisutnosti tužiteljice, punomoćnika tužitelja Josipa Valića, odvjetnika iz Pule i zamjenice punomoćnika tuženika Josipe Šarić Čolić, odvjetničke vježbenice iz Zagreba, te na ročištu za objavu i uručenje presude dana 01. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I Utvrđuje se da je ništetna i bez pravnog učinka odredba čl. 10. st. 2. Ugovora o kreditu broj: 9011060556 kojeg su tužitelj, kao korisnik kredita, i tuženik, kao banka, sklopili dana 06.03.2006.god. a koja glasi:

„U tom slučaju Korisnik kredita dužan je platiti naknadu za prijevremenu otplatu kredita u visini utvrđenoj aktima Banke važećim na dan prijevremene otplate.“

II Nalaže se tuženiku da tužiteljici naknadi parnični trošak u iznosu od 613,09 eur uvećan za zakonsku zateznu kamatu koja teče od dana 01. listopada 2026. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja te godine, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

III Odbija se tuženik sa zahtjevom za naknadu parničnog troška u cijelosti.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi da je kao korisnik kredita s tuženikom kao kreditorom dana 06.03.2006.godine zaključio Ugovor o kreditu, broj 9011060556, a koji ugovor je tužitelj zaključio u svojstvu korisnika kredita. Tužitelj je iskoristio svoje pravo iz članka 10. stavka 1. citiranog Ugovora te je dana 20.09.2013.godine izvršio prijevremenu otplatu kredita, a tuženik mu je temeljem odredbe članka 10. stavka 2. istog Ugovora zaračunao i naplatio izlaznu naknadu u iznosu od 4.374,68 kuna/580,61 EUR. Tužitelj je iskoristio svoje pravo iz članka 10. stavka 1. citiranog Ugovora te je

dana 20.09.2013.godine izvršio prijevremenu otplatu kredita, a tuženik mu je temeljem odredbe članka 10. stavka 2. istog Ugovora zaračunao i naplatio izlaznu naknadu u iznosu od 4.374,68 kuna/580,61 EUR. Međutim, tužitelj smatra da je predmetna ugovorna odredba ništetna iz više razloga, a koje razloge će iznijeti u nastavku. Prvenstveno, tužitelj ukazuje na odredbu čl. 81. st. 2. tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (dalje u tekstu: ZZP/03), prema kojoj se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj - poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. U konkretnom slučaju, upravo je o tome riječ. Naime, Ugovor o kreditu zaključen između tužitelja i tuženika je standardni, tipizirani ugovor, koji je u tom periodu tuženik sklopio s vrlo velikim brojem korisnika, a na čiji sadržaj tužitelj nije imao nikakav utjecaj niti mu je dana mogućnost pregovora glede bilo koje odredbe istoga. Nadalje, ističemo da se, sukladno odredbi st. 1. istog članka, ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Načelo savjesnosti i poštenja jedno je od temeljnih načela obveznog prava, a sadržano je u odredbi čl. 4. Zakona o obveznim odnosima (dalje u tekstu: ZOO/05), kojom odredbom je propisano da su se u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza iz tih odnosa sudionici dužni pridržavati načela savjesnosti i poštenja. To zapravo znači da su sudionici obveznih odnosa prilikom zasnivanja i za vrijeme trajanja takvih odnosa dužni postupati obzirno i uvažavati interese obje strana – a što tuženik sasvim sigurno nije činio kada je, koristeći tužiteljev nepovoljniji položaj, ugovorio da je ovlašten tzv. izlaznu naknadu zaračunati sukladno vlastitoj odluci, a bez ugovaranja bilo kakvih kriterija i parametara o kojima ovisi visina takve naknade, pa čak i bez ugovaranja gornjeg limita (kao što je činio u nekim drugim slučajevima). Budući da je visina tzv. izlazne naknade ovisila isključivo o odluci jedne ugovorne strane – i to tuženika, prouzročena je znatna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja. Naime, jednostranim određivanjem visine tzv. izlazne naknade, tuženik - kao vjerovnik je zapravo jednostrano određivao obvezu tužitelja - kao dužnika. Obzirom da je iz svega navedenog sasvim razvidno da je predmetna ugovorna odredba nepoštena, ističe se da je čl. 87. ZZP/03 propisano da je nepoštena ugovorna odredba ništava (ništetna). Osim što je ništetna temeljem naprijed citiranih odredbi ZZP/03, predmetna ugovorna odredba ništetna je i temeljem odredbi Zakona o obveznim odnosima, budući da je iz ranije navedenih razloga činidba neodređena i neodrediva. Naime, odredbom čl. 269. st. 2. ZOO/05 jasno je određeno da činidba mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno odrediva. Nadalje, sukladno odredbi čl. 272. st. 1. ZOO/05 činidba je odrediva ako ugovor sadrži podatke s pomoću kojih se može odrediti ili su strane ostavile trećoj osobi da ju odredi – a što ovdje nipošto nije slučaj. Obzirom da je – opetovano se ističe - spornom ugovornom odredbom određeno samo da visinu naknade određuje, tj. zaračunava Banka sukladno svojoj jednostranoj odluci, tužiteljeva obveza je i u trenutku zaključenja Ugovora i u trenutku prijevremene otplate kredita bila neodređena i neodrediva. S tim u vezi, tužitelj ukazuje na odredbu čl. 270. st. 1. ZOO/05. Osim toga, predmetna odredba je suprotna kogentnoj zakonskoj normi sadržanoj u odredbi čl. 1024. st. 4. ZOO/05, kojom je propisano da u slučaju vraćanja kredita prije određenog roka banka ne može uračunati kamate za vrijeme od dana vraćanja kredita do dana kada ga je po ugovoru trebalo vratiti. Naime, nije sporno da davatelj kredita – sukladno st. 3. predmetnog članka – ima pravo od korisnika kredita zahtijevati naknadu štete, ali samo AKO je štetu zaista i pretrpio. Međutim, tuženik u konkretnom slučaju nije pretrpio bilo kakvu štetu pa je za

zaključiti da sporna naknada zapravo predstavlja naknadu izmakle dobiti radi „gubitka“ kamate, a što je suprotno naprijed citiranoj kogentnoj odredbi ZOO/05, kojom je propisano da davatelj kredita na takvo što nema pravo. Tužitelj u ovom postupku predlaže, dakle, utvrditi ništetnom odredbu čl. 10. st. 2. Ugovora o kreditu broj: 9011060556 kojom je ugovoreno da je tuženik, u slučaju prijevremene konačne otplate kredita ili djelomične otplate kredita, ovlašten zaračunati naknadu sukladno svojoj jednostranoj odluci. Tužitelj se obratio tuženiku za zahtjevom radi mirnog rješenja spora ali nažalost bezuspješno. Zbog svega navedenog, tužitelj predlaže da sud nakon provedenog postupka donese prsudu kako je pobliže opisano u izreci.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu protivi se tužbi i tužbenom zahtjevu, osporava osnov i visinu, poriče navode tužbe u dijelu u kojem su isti protivni s onim što će dalje biti navedeno u odgovoru na tužbu, ističe prigovor zastare, prigovara vrijednosti predmeta spora kao previsoko naznačenoj te predlaže da se tužbeni zahtjev u cijelosti odbije kao neosnovan uz osudu tužitelja na podmirenje troškova postupka. Tuženik prigovara vrijednosti predmeta spora kao previsoko naznačenoj. Naime, visina naplaćene naknade koju bi tužitelj potraživao natrag u slučaju da se pobijana odredba utvrdi ništetnom je 580,61 EUR pa je vrijednost predmeta spora od 1.328,00 EUR-a uistinu previsoko naznačena i očito utječe i na vrstu spora kao i na sudske troškove. Vodeći računa o ekonomičnosti postupka tuženik predlaže sudu vrijednost predmeta spora odrediti u visini iznosa naknade te se predlaže tužitelju dostaviti podatak koji iznos potražuje. Naime, sukladno članku 12. st. 1. važećeg Zakona o parničnom postupku, kad odluka suda ovisi o prethodnom rješenju pitanja postoji li neko pravo ili pravni odnos, sud može sam riješiti to pitanje ako posebnim propisima nije drugačije određeno. Obzirom da su ispunjene sve procesne pretpostavke za postavljanje kondemnatornog zahtjeva, uz procesnu mogućnost predviđenu člankom 12. st. 1. ZPP-a, podnošenjem tužbe u ovom predmetu, tužitelj čini zlouporabu prava na pristup sudu, pritom postupajući protivnu načelu ekonomičnosti postupka kao i pravilima Kodeksa odvjetničke etike. Ovo osobito iz razloga jer smisao odredbe članka 187. Zakona o parničnom postupku jest postavljanje deklaratornog zahtjeva za utvrđenje kako bi se spriječilo nastupanje određene posljedice, odnosno prije dospelosti zahtjeva za činidbu iz istog odnosa. Obzirom da je u ovom predmetu zahtjev za činidbu iz istog odnosa već dospio, postavljanje isključivo deklaratorne tužbe gubi svaki smisao. Sukladno članku 10. stavku 1. važećeg Zakona o parničnom postupku, sud je dužan onemogućiti zlouporabu prava u postupku. Naime, sud je primjenom načela ekonomičnosti obavezan postupak provesti bez odugovlačenja i sa što manje troškova. Osim suda, zlouporabu trebaju spriječiti i drugi sudionici sudskog postupka, kao što su odvjetnici ako su konkretne radnje suprotne Kodeksu odvjetničke etike. Stoga se predlaže sudu pozvati tužitelja na dokazivanje procesnih pretpostavkipredviđenih u članku 187. stavku 2. ZPP-a za postavljanje ovakvog tužbenog zahtjeva, posebno imajući u vidu činjenicu kako tužitelj raspolaže potvrdom tuženika iz koje je vidljivo koji je iznos naplaćen. Neophodnost i dužnost individualizacije osobe potrošača, njegovih potrošačkih svojstava i namjene sklopljenog kredita, kao i utvrđenje njegovih saznanja i informiranosti prilikom sklapanja kredita, okolnosti su čije utvrđivanje nužno prethodi pružanju zaštite po osnovi potrošačkog prava, a koje je u konkretnom slučaju nemoguće ostvariti. Iz dokumentacije koja prileži tužbi vidljivo je tko je sklopio predmetni Ugovor o kreditu, ali ne i u koju svrhu. Slijedom navedenog, nije moguće utvrditi je li ta osoba imala potrošačko svojstvo, odnosno je li Ugovor o kreditu sklopila u potrošačke svrhe, odnosno je li imala posebna znanja i informacije uslijed kojih ju se ne bi moglo okvalificirati upravo kao „prosječnog potrošača“ kojima jedino i pripada

zaštita temeljem Zakona o zaštiti potrošača (dalje u tekstu: ZZP-a). Dakle, prije svega utvrditi je li uopće riječ o potrošaču, a onda je li riječ u potrošaču koji je prosječan odnosno je li isti razumio ugovor koji je svojevolumno potpisao. Nije pravno osnovano niti životno logično da se, primjera radi, osoba s visokom stručnom spremom, npr. diplomirani ekonomist ili pravnik, odnosno pojedinac koji je prethodno koristio usluge iz bankarskog ili finansijskog sektora kao što su štednje, drugi krediti, ulaganja i slično, poziva da mu odredbe o izlaznoj naknadi nisu bile razumljive. Takav hipotetski potrošač, iako sklapa ugovor za svrhu koja je izvan njegove profesionalne djelatnosti (potrošački ugovor), nije zato lišen životnog znanja i iskustva, kao ni cjelokupnog znanja i iskustva koje je stekao radeći u svojoj struci. Neophodnost i dužnost individualizacije osobe potrošača, njegovih potrošačkih svojstava i namjene sklopljenog kredita, kao i utvrđenje njegovih saznanja i informiranosti prilikom sklapanja kredita, okolnosti su čije utvrđivanje nužno prethodi pružanju zaštite po osnovi potrošačkog prava, a koje je u konkretnom slučaju nemoguće ostvariti. Upravo je postojanje svijesti o uvjetima i parametrima Ugovora ključno za ocjenu prava na zaštitu temeljem potrošačkog prava, te se bez utvrđenja (ne)postojanja takve svijesti zaštita ne bi mogla pružiti osobi koja ne zadovoljava niti jedan kriterij za dobivanje potrošačke zaštite. Tuženik ističe i prigovor zastare potraživanja, naime kod instituta stjecanja bez osnove, zastarni rok je 5 godina od dana sklapanja ništavog pravnog posla, sukladno odredbi čl. 225 ZOO-a. Stoga, i obveza vraćanja dospijeva u trenutku nastupa ništetnosti, odnosno od samog sklapanja posla, a od tada počinje teći zastara. Tako se i u presudi VSRH Rev x 183/2011-2 navodi sljedeće: „Nižestupanjski sudovi smatraju da zastarijevanje potraživanja primljenog temeljem ništavog ugovora počinje teći u smislu odredbe čl. 361. st. 1. ZOO od dana kada je postala pravomoćna odluka suda kojim je ugovor utvrđen ništavim. Takvo pravno shvaćanje suprotno je usvojenom pravnom shvaćanju ovoga suda u svezi primjene odredbe čl. 103. st. 1. u svezi čl. 104. st. 1. ZOO kada dospijeva potraživanje primljenog temeljem ništavog ugovora, odnosno kada počinje teći zastara na takvo potraživanje. Prema prihvaćenoj praksi ovoga suda, a suprotno stajalištu nižestupanjskih sudova, kod zahtjeva za vraćanje primljenog temeljem ništavog pravnog posla rok zastare potraživanja je pet godina u smislu odredbe čl. 371. ZOO. a zastarni rok počinje teći od dana sklapanja ništavog pravnog posla što u konkretnom slučaju znači 30. lipnja 1993. Obzirom da je tužitelj tužbu podnio tek 2001. osnovan je prigovor zastare potraživanja s osnova stečenog bez osnove, jer je protekao rok od pet godina u smislu odredbe čl. 371. ZOO od sklapanja spornog ugovora i kada se u smislu odredbe čl. 361. st. 1. ZOO uzima da je zastarijevanje počelo teći.“. Dosljednom primjenom ovog shvaćanja, a uzevši u obzir da je predmetni Ugovor o kreditu sklopljen 06.03.2006., potraživanje iz tužbe neminovno je obuhvaćeno zastarom, budući da petogodišnji zastarni rok počinje teći od dana sklapanja Ugovora o kreditu. Čak i recentna presuda Visokog trgovačkog suda, posl.br.: PŽ-2637/2023 od 9. travnja 2024. godine i koja se može analogijom primijeniti na ovaj spor kaže kako: „...stranka koja je dio svoje imovine predala drugoj stranci po ništetnom ugovoru, ukoliko želi resitucijskim zahtjevom potraživati povrat te imovine, mora u općem zastarnom roku postaviti kondemnatorni tužbeni zahtjev za povratom te imovine ili u tom roku podnijeti deklaratornu tužbu za utvrđenjem ništetnosti ugovora/pojedine ugovorne odredbe kako bi u smislu čl. 241. Zakona o obveznim odnosima tom tužbom prekinula tijekom zastarivanja svog potraživanja iz članka 323. stavka 1. tog Zakona.“. „Jednako tako, kada bi stranka koja je nešto predala drugoj stranci po ništetnom ugovoru tužbenim zahtjevom podnesenim sudu na primjer, 50 godina nakon prestanka ugovora ispunjenjem obveze, zatražila utvrđenje ništetnosti ugovora te ishodila pravomoćnu sudsku odluku (kojom bi bila utvrđena

ništetnost), ona bi u daljnjem roku od pet godina kondemnatornim tužbenim zahtjevom mogla zatražiti povrat onoga što je dala po tom ugovoru. Time bi se dezavuirala sama svrha instituta zastare restitucijskog potraživanja jer zastara tog potraživanja de facto (gotovo) nikada ne bi nastupila, a što je protivno i pravnoj sigurnosti jer bi dužnik uvijek bio u neizvjesnosti upravo zbog vjerovnikova prava da vječno potražuje povrat po članku 323. stavku 1. Zakona o obveznim odnosima.“. Dakle, pravo na sudsku zaštitu ne može biti vremenski neograničeno. Vjerovnik koji kroz dulje vremensko razdoblje ne zatraži putem suda od dužnika da ispuni svoju obvezu, gubi tu mogućnost. Davanje prava vjerovniku da nakon proteka zakonom određenog vremena, odnosno nakon isteka zastarnog roka, ostvaruje svoje pravo putem suda ne postiže se pravna sigurnost. Kako je naveo ESLJP u predmetu Sanofi Pasteur protiv Francuske, osim što se mora voditi računa o izbjegavanju pretjeranog formalizma, prilikom primjene pravila o početku tijekazastare potrebno je ujedno izbjegavati pretjeranu fleksibilnost koja će pravila o početku tijeka zastare učiniti besmislenima. Pretjerana fleksibilnost u primjeni pravila o početku tijeka zastare, koja dovodi do toga da određeno pravo može perzistirati unedogled, bez određenog roka zastare, predstavlja, po mišljenju ESLJP, ozbiljnu opasnost pravnoj sigurnosti te je time protivna članku 6. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda (dalje u tekstu: EKLJP). Primjenjujući ove kriterije ESLJP-a na Pravno shvaćanje koje je po pitanju tijeka zastare, unatoč dugogodišnjoj dotadašnjoj suprotnoj praksi, Zauzeo VSRH, moralo bi se zaključiti da ono predstavlja ozbiljnu opasnost za pravnu sigurnost te je time protivno članku 6. EKLJP. U spojenim predmetima C-554/21, C-622/21 i C-727/21, Financijska agencija protiv Hann Invest d.o.o., Mineral-Sekuline d.o.o., Udruga KHL Medveščak Zagreb, od 11. srpnja 2024. godine, Sud Europske unije (u daljnjem tekstu: SEU) donosi odluku kako rješenje predviđeno člankom 40. stavkom 2. ZS-u, po kojem sjednica odjela suda ima ovlast prisiliti, prihvaćanjem „pravnog shvaćanja“, sudsko vijeće nadležno u predmetu da izmjeni sadržaj sudske odluke koju je prethodno donijelo, nije u skladu s člankom 19. stavkom 1. Ugovora o Europskoj uniji. Naime, Pravno shvaćanje viših sudova ne bi smjelo biti obvezujuće za niže sudove u pojedinim predmetima ukoliko se isto temelji na utvrđenjima koja su protivna pozitivnopravnim propisima. Pravno shvaćanje sjednice Građanskog odjela VSRH o tijeku zastare restitucijskih zahtjeva proizašlih iz ništetnih pravnih poslova u izravnoj je suprotnosti sa člankom 215. stavkom 1. ZOO-a i člankom 1111. stavkom 1. ZOO-a. Člankom 215. stavkom 1. ZOO-a propisano je da zastara započinje teći prvog dana po dospelosti tražbine, a temeljem članka 1111. stavka 1. ZOO-a, dospelost stečenog bez osnove nastupa već u trenutku kada dođe do stjecanja, odnosno kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe. Shodno tome, iz navedenog zakonskog uređenja nedvosmisleno proizlazi zaključak da zastara stečenog bez osnove, pa dakle i onoga što je stečeno na temelju ništetnog ugovora, započinje teći od trenutka kada je izvršeno davanje. Stavom da zastara stečenog na temelju ništetnog ugovora započinje teći od trenutka utvrđenja ništetnosti, Pravno shvaćanje u potpunosti, dakle, negira postojeće zakonsko uređenje. Slijedom navedenog nužno je da sudovi svoja stajališta i svoje odluke usklade sa važećim zakonima, a sve kako ne bi došlo do zloupotrebe prava i to u neograničenom vremenskom trajanju te nužno popratne pravne nesigurnosti. Ista stajališta izražena su i u mišljenjima danim od strane prof.dr.sc. Marka Baretića te prof. dr. sc. Aleksandre Maganić koja mišljenja se dostavljaju u prilogu ovog odgovora na tužbu. Ukoliko sud ipak ne bi ocijenio osnovanim prigovor zastare, tuženik se u nastavku, opreza radi, očituje kako slijedi. Već samim pregledom Ugovora moguće je zaključiti kako su sporne ugovorne odredbe jasne, lako uočljive i razumljive. Navedena odredba jasno je koncipirana Ugovorom te unesena u Ugovor na lako uočljivim

mjestima, bez ikakvih dodatnih uvjeta predviđenih posebnim odredbama napisanim manjim slovima ili umetnutim u fusnote Ugovora. Slijedom navedenog, kako su u konkretnom slučaju sporne odredbe Ugovora o kreditu za tužitelja bila jasne, lako uočljive i razumljive, sukladno odredbama članka 84. ZZP ocjena poštenosti ovih odredaba prema kriterijima iz članka 81. ZZP nije dopuštena. Čak i pod pretpostavkom da sud utvrdi da u konkretnom slučaju jedan od uvjeta iz članka 84. ZZP-a nije ispunjen, te da su osporavane odredbe podložne ocjeni (ne)poštenosti, tužitelj nije dokazao da je u konkretnom ugovornom odnosu tuženik prema njemu postupao protivno načelu savjesnosti i poštenja, odnosno da je nastala značajna neravnoteža u pravima na štetu tužitelja. Slijedom toga, očigledno je kako tuženik u ugovornom odnosu s tužiteljem nije postupao protivno načelu savjesnosti i poštenja, te time prouzročio neravnotežu na štetu potrošača. Da bi se određena ugovorna odredba mogla kvalificirati nepoštenom, takva odredba mora prouzročiti nominalnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a koja neravnoteža mora biti značajna. Nadalje, sve i ako tužitelj ustraje u tvrdnji da se o odredbi nije pojedinačno pregovaralo, odnosno da tužitelj nije imao pravo glasa već je morao ili prihvatiti takve odredbe ili odustati od sklapanja ugovora, bitno je napomenuti da je člankom 3. stavcima 1. i 2. Direktive 93/13 propisano da će se ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatrati nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlih iz ugovora. Tekst Direktive Vijeća Europske unije 93/13/EEZ inkorporiran je u hrvatsko nacionalno zakonodavstvo kroz odredbe Zakona o zaštiti potrošača, i to odredbu članka 4. stavka 2., kojom je propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštene ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani, i isporučene usluge i robu, na drugoj, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. Načelo transparentnosti koje propisuje cit. Direktiva je načelo, kako je razvijeno u praksi Suda EU, temeljem kojega u trenutku ugovaranja određenog pravnog posla potrošaču odredbe ugovora moraju biti razumljive ne samo na formalnoj i gramatičkoj razini, nego i na način da mu je pruženo dovoljno informacije temeljem kojih može shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja određene odredbe. To znači da je u konkretnom slučaju potrebno uzeti u obzir narav robe ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, u odnosu na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor, odnosno da je potrebno uzeti u obzir i koje informacije su pružene tužitelju u postupku pregovaranja i sklapanja ugovora te na koji način su mu pružene. Budući je tuženik definitivno prilikom sklapanja predmetnog ugovora postupao u dobroj vjeri te svojim postupanjem nije na štetu potrošača prouzročio znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, ne može se smatrati da su ispunjene nužne pretpostavke da bi se sporna odredba mogla utvrditi ništetnom. Kada govorimo o naknadi za prijevremenu otplatu kredita govorimo o naknadi koja se jednokratno isplaćuje i to u iznosu koji je odrediv sukladno odredbama ugovora koji je tužitelj sklopio. Uzimajući navedeno u obzir kao nesporno, životno je i pravno logično da ukoliko neka neravnoteža postoji, a kako to tvrdi tužitelj, da tada ta neravnoteža postoji u samom trenutku sklapanja ugovora, te se ne odražava kasnije kroz otplatno razdoblje. Nameće se logično pitanje – ukoliko je takva znatna neravnoteža postojala u trenutku sklapanja ugovora, bi li osoba na čiji teret postoji takva neravnoteža pristala na sklapanje ugovora? Osoba koja je usprkos navedenoj odredbi sklopila ugovor, očito je procijenila da navedena odredba je u skladu s njenim mogućnostima i pravima i obvezama. Stoga, primjeni odredbe članka 84.st.1. Zakona o zaštiti potrošača nema mjesta u ovom pravnom

sporu. Navedeno jasno potvrđuje i presuda Županijskog suda u Zadru, posl.br. GŽ-853/2021 od 8. prosinca 2022. godine koja izričito navodi kako je odredba o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva jasno navedena pa nema mjesta ocjeni nepoštenosti te odredbe u smislu Direktive 93/13 i Zakona o zaštiti potrošača. Premda se ovdje radi o izlaznoj naknadi, ista je također lako određiva sukladno ugovorenim uvjetima. Također, tuženik ističe kako je sporna naknada obračunata i naplaćena sukladno objavljenim Općim uvjetima za poslovanje s građanima (dalje u tekstu: Opći uvjeti), a s kojim je Općim uvjetima tužitelj prilikom potpisa predmetnog ugovora o kreditu bio upoznat i na čiju je primjenu potpisom ugovora pristao. Pa je tako i pristao na odredbu Općih uvjeta prema kojoj je klijent dužan naknaditi banci i stvarne troškove koji nastanu djelovanjem banke po nalogu klijenta ili u njegovom interesu. Prijevremena otplata kredita je izvršena po nalogu klijenta i u njegovom interesu, što neminovno iziskuje dodatne troškove banci koji su obuhvaćeni naknadom iz Odluke o kamatama i naknadama. Obzirom da je primjena Općih uvjeta ugovorena predmetnim ugovorom o kreditu a koji su Opći uvjeti zajedno s Odlukom o kamatama i naknadama bili svakodnevno dostupni korisniku kredita u poslovnica prednika tuženika, jasno je kako je primjena Općih uvjeta valjana i zakonito ugovorena. Navedeno je i potvrdio Visoki trgovački sud RH u odluci broj PŽ-120/2023-2 od 19. srpnja 2023. godine u kojoj odluci je utvrđeno kako je za valjanost primjene općih uvjeta ugovora jedino potrebno da se u nekoj ugovornoj odredbi pozivana Opće uvjete, što je u ovom slučaju ispunjeno. Također, tuženik dodatno ističe kako postoji i podzakonski propis kojim je ugovaranje izlazne naknade dopušteno pozitivnim propisima, a riječ je o Pravilniku o naknadama za potrošačke kredite, u čijim je odredbama izrijekom dopušteno obračunavati i naplatiti naknadu za prijevremenu otplatu kredita. Pri tome je za istaknuti kako donošenjem navedenog pravilnika nije uveden novi institut u sferi bankarskog prava, već je isključivi cilj istog bio donošenje detaljnijeg normiranja postojećeg stanja o dopuštenosti ugovaranja, a posljedično i naplaćivanja takve naknade. Povrh navedenog, sve da je i dopušteno provođenje testa poštenosti, a što tuženik osporava, tužitelj ničim ne dokazuje da bi predmetna odredba prouzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana suprotno načelu savjesnosti i poštenja, a koje pretpostavke moraju biti ispunjene da bi se odredba mogla smatrati nepoštenom. Sve navedeno potvrđuje i Sud EU u presudi C-621/17 od 3.10.2019. godine koja se analogno ima primijeniti i na ovaj postupak. Članak 4. stavak 2. i članak 5. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena ne nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, poput onih u glavnom postupku – o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti – također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose. Članak 3. stavak 1. Direktive 93/13/EEZ treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku – koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove – načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlim iz ugovora. “Tuženik u tom smislu dostavlja presudu Županijskog suda u Puli, posl.br. GŽ-311/18 od 3.9.2018. godine kojim je zauzet stav da određivanje naknade za prijevremenu otplatu nije ništetno ako je takva naknada određena, odnosno određiva. Tuženik na kraju osobito naglašava ono što je već nekoliko puta naveo kroz ovaj odgovor na tužbu, a to je da tužitelj – na kojem je teret dokazivanja osnovanosti tužbenog zahtjeva – nije ponudio

niti jedan dokaz kojim bi dokazao bilo koju od pretpostavki potrebnih za utvrđenje ugovorne odredbe ništetnom sukladno ZOO-u. U konkretnom slučaju radi se o proizvodu (kreditu) koji je tužitelju odobren od strane tuženika na njegov zahtjev. Dakle tužitelj je zatražio kredit, isti mu je odobren uz predočavanje uvjeta koje je on svjesno prihvatio i očito nije tražio da se mijenjaju. Uzmimo da Ugovor jest sastavljen od strane banke, ali je sastavljen u dobroj vjeri, poštujući pozitivnopravne propise koji su u tom trenutku bili na snazi te je prije potpisivanja predočen i razjašnjen tužitelju. Budući je tuženik definitivno prilikom sklapanja predmetnog ugovora postupao u dobroj vjeri te svojim postupanjem nije na štetu potrošača prouzročio znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, ne može se smatrati da su ispunjene nužne pretpostavke da bi se sporna odredba mogla utvrditi ništetnom pa bi onda posljedično izostalo i pravo tužitelja na restituciju. Iz svega naprijed navedenog proizlazi kako nema mjesta osnovanosti tužbenog zahtjeva pa se tuženik protivi i provođenju financijskog vještačenje jer nema potrebe utvrđivati visinu potraživanja koje je neosnovano. Slijedom naprijed navedenoga tuženik podnosi ovaj odgovor na tužbu i predlaže da se tužbeni zahtjev u cijelosti odbije kao neosnovan uz obvezu tužitelja na podmirenje troškova postupka sa zakonskom zateznom kamatom po stopi određenoj člankom 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, koja na taj iznos teče od donošenja presude pa sve do isplate.

3. U dokaznom postupku je izvršen uvid u ugovor o kreditu (lis 6-15), pregled uplata, knjigovodstvenu karticu (list 16-45), dopis, pismo namjere (list 46 i 47), potvrdu, opomenu, odgovor (list 48-54), mail prepiske i dopis (list 55-56), knjigovodstvenu karticu (list 61-75), pravno mišljenje (list 91-141), proveden je dokaz saslušanjem tužiteljice te je izvršen uvid u svu ostalu dokumentaciju priležuću spisu.

4. Temeljem tako provedenog dokaznog postupka sud smatra tužbeni zahtjev tužitelja **osnovanim**.

5. Između stranaka nije sporno da je tužitelj kao korisnik kredita sa tuženikom kao kreditorom dana dana 06.03.2006.godine zaključio Ugovor o kreditu, broj 9011060556, a koji ugovor je tužitelj zaključio u svojstvu korisnika kredita. Nije sporno da je tužitelj iskoristio pravo iz članka 10. stavka 1. citiranog Ugovora te da je dana 20.09.2013. izvršio prijevremenu otplatu kredita, a tuženik mu je temeljem odredbe članka 10. stavka 2. istog Ugovora zaračunao i naplatio izlaznu naknadu u iznosu od 4.374,68 kuna/580,61 EUR.

6. Tužiteljica je u svom iskazu navela da je predmetni kredit podignut za potrebe adaptacije kuće u kojoj je živjela sa obitelji sve do prodaje kuće i kuća nije nikada korištena u neke druge svrhe. Niti za vrijeme podizanja kredita a niti kasnije nije bila vlasnica tvrtke niti je bila vlasnik u nekom trgovačkom društvu. Kredit je podignut na rok od 20 godina ali ga je prijevremeno otplatila, te je bila primorana platiti i ovu naknadu koja je predmet spora. Prije joj nikad nitko nije spominjao tu naknadu pa na upit suda navodi da u vrijeme sklapanja kredita nitko nije ukazao da će ukoliko prijevremeno otplati kredit biti u obvezi platiti naknadu a kasnije joj nitko nije niti objasnio na što se odnosi ta naknada. Bila je primorana tu naknadu platiti jer inače ne bi mogla zatvoriti taj kredit a niti kuću prodati, a želi napomenuti da je kuću prodala da bi otplatila kredit jer je mjesečna rata kredita toliko rasla da više nije mogla otplaćivati, odnosno mjesečna rata je bila u visini njezine mjesečne plaće- Sadržaj kredita je sastavila banka i ona je mogla takav ugovor samo pročitati i potpisati, ona i sudužnici,

ali se ne sjeća da bi se u tom sadržaju spominjala ta naknada. Dakle nije bila u mogućnosti pregovarati sa bankom vezano za sadržaj ugovora. Na upit da li je pročitala ugovor prije potpisivanja kredita navodi da je, ono što joj je bilo bitno je visina mjesečnog anuiteta, nije znala tada da će kredit prijevremeno otplatiti, a i kuću je bila primorana prodati jer nije bila u situaciji plaćati zbog visine kredita. Pojašnjava da nije kuću mogla prodati dok ne plati ovu naknadu zato jer je upravo novcem kojim je prodala kuću otplatila kredit i pojašnjava da je kredit platila u iznosu kojeg je i podigla a 7 godina je plaća kredit.

7. Prije svega valja napomenuti da je u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu na snazi bio članak 3. Zakona o zaštiti potrošača koji je u stavku 1. točki 1. definirao potrošača pa u smislu ovoga Zakona potrošač je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Iz navedenog proizlazi da je uvjet da bi osoba bio potrošač da on sklapa pravni posao u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Povezano iz iskaza tužitelja proizlazi da je tužiteljica kredit podigla radi adaptacije kuće u kojoj je živjela i nije ju koristila u druge svrhe. Pri tome se nigdje u ugovoru ne navodi da je tužitelj sklopio navedeni ugovor primjerice kao obrtnik, kao pravna osoba, kao osoba koja obavlja slobodnu djelatnost ili profesiju ili za potrebe obavljanja takvih djelatnosti niti je to tuženik ičime dokazao. Stoga se evidentno prema ocjeni suda radi o potrošačkom kreditu u kojem ugovoru je tužiteljica nedvojbeno nastupila kao potrošač.

8. Nadalje u konkretnom slučaju valja primjeniti čl. 81. st. 2. tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača prema kojoj se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj - poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. U konkretnom slučaju, upravo je o tome riječ. Naime, Ugovor o kreditu zaključen između tužitelja i tuženika je standardni, tipizirani ugovor, koji je u tom periodu tuženik sklopio s vrlo velikim brojem korisnika, a na čiji sadržaj tužitelj nije imao nikakav utjecaj niti mu je dana mogućnost pregovora glede bilo koje odredbe istoga, a sukladno odredbi st. 1. istog članka, ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Načelo savjesnosti i poštenja jedno je od temeljnih načela obveznog prava, a sadržano je u odredbi čl. 4. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine 35/05..., dalje ZOO-a) kojom odredbom je propisano da su se u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza iz tih odnosa sudionici dužni pridržavati načela savjesnosti i poštenja. Dakle sudionici obveznih odnosa prilikom zasnivanja i za vrijeme trajanja takvih odnosa dužni su postupati obzirno i uvažavati interese obiju strana a što tuženik nije činio kada je, koristeći tužiteljev nepovoljniji položaj, ugovorio da je ovlašten tzv. izlaznu naknadu zaračunati sukladno vlastitoj odluci, a bez ugovaranja konkretnih kriterija i parametara o kojima ovisi visina takve naknade. Stoga je prema motrištu suda predmetna ugovorna odredba nepoštena, a prema čl. 87. ZZP/03 propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništava (nišetna). Pored toga je navedena odredba nišetna i temeljem odredbi Zakona o obveznim odnosima, budući da je iz ranije navedenih razloga činidba neodređena i neodrediva a sve sukladno čl. 269. st. 2. ZOO-a.

8.1. Nastavno Direktivom Vijeća 93/13 koja je implementirana u hrvatski pravni sustav propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom, ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, s tim da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Pravna posljedica ovakvih odredbi je njihova nepoštenost i ništetnost. Da se o sadržaju navedenih odredbi nije pregovaralo proizlazi iz iskaza tužiteljice a a isto tako tužiteljica nije imala niti mogla imati utjecaj na sadržaj Ugovora o kreditu jer sadržaj istog kreira Banka ovdje tuženik. Dakle ocjena je suda da je predmetna ugovorna odredba nepoštena i ništetna.

9. Slijedom svega navedenog valjalo je usvojiti tužbeni zahtjev i utvrditi ništetnim odredbu čl. 10. st. 2. Ugovora o kreditu broj: 9011060556 od 06.03.2006. Tužitelj naime ima pravni interes za utvrđenje ništetnosti sporne odredbe ugovora o kreditu i postavljanje deklaratornog tužbenog zahtjeva u smislu odredbe čl. 187. Zakona o parničnom postupku, obzirom je zahtjev za utvrđenje pravnog posla ništetnim tek prethodno pitanje za ostvarenje zahtjeva za vraćanje stečenoga na temelju toga pravnog posla, a pravni interes za takav deklaratorni zahtjev ne isključuje sama činjenica što, pored deklaratornog nije postavljen i kondemnatorni zahtjev.

10. Tuženik je učinio nespornim da je tužitelju naplaćena naknada u iznosu od 4.374,68 kuna/580,61 EUR. a tužitelj je kao vrijednost predmet spora označio 1.328,00 eur međutim, bez obzira što je tužbeni zahtjev postavljen kao isključivo deklaratorni, a tužitelj istim traži utvrđenje ništetnim odredbe ugovora o kreditu temeljem koje odredbe je tužitelju od strane tuženika nesporno naplaćena naknada od 580,61 eur to vrijednost ovog spora ne može biti veća od iznosa naknade koja je naplaćena upravo temeljem odredbe za koju tužitelj traži utvrđenje ništetnosti u ovom sporu i što je predmet spora. Dakle stajalište je suda da je u konkretnom slučaju vrijednost spora određena visinom naplaćene naknade. Stoga je valjalo odlučiti kao u rješenju (list 258 spisa) i utvrditi da vrijednost predmeta spora iznosi 580,61 eur.

11. Konačno je i prigovor zastare neosnovan obzirom tužitelj tužbom traži utvrđenje ništetnosti sporne odredbe Ugovora o kreditu koje pravo ne zastarijeva.

12. Odluka o parničnom postupku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. Zakona o parničnom postupku pa je tužiteljici priznat trošak zastupanja po odvjetniku i to za sastav opomene pred tužbu 25 bodova (Tbr.37/1), za sastav tužbe 50 bodova (Tbr.8/1), za sastav podneska od 30.04.2026. 12,5 bodova (Tbr.8/3), za zastupanje na ročištu 01.07.2026. 25 bodova (Tbr.9/2), na ročištu od 14.09.2026. 50 bodova (Tbr.9/1), za sastav podneska 14.09.2026. 12,5 bodova (Tbr.8/3) te za pristup ročištu za objavu 25 bodova, što sve uvećano za PDV iznosi 500,00 eur. Tužitelju je nadalje priznat trošak sudske pristojbe na tužbu iznosu od 53,09 eur i na presudu u iznosu od 60,00 eur, pa je tužitelju priznat ukupan parnični trošak u iznosu od 613,09 eur.

U Puli, 01. listopada 2026.

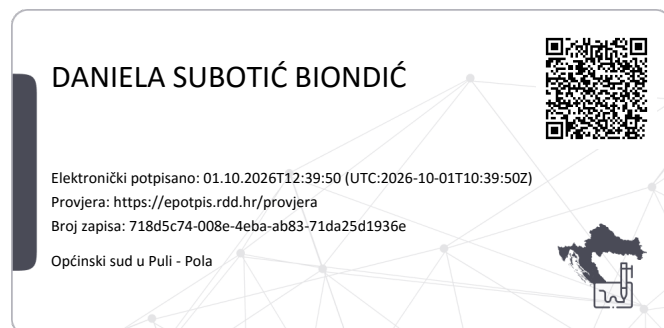
S u d a c
Daniela Subotić Biondić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba. Žalba se podnosi ovom sudu, u roku od petnaest (15) dana od dana ročišta za objavu presude za stranku koja je bila uredno obaviještena o ročištu za objavu, odnosno od dana primitka ovjerenog prijepisa presude za stranku koja nije bila uredno obaviještena o ročištu za objavu. O žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

Dna:

- tužiteljici po pun.
- tuženiku po pun.

Broj zapisa: **9-3088d-fdf5f**

Kontrolni broj: **08b36-0bfb4-139db**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Puli - Pola** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.